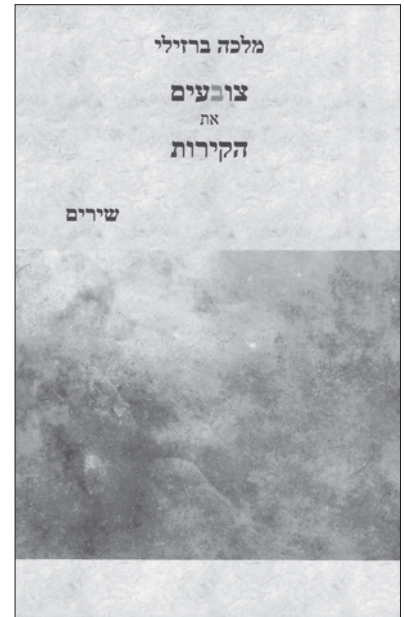

פולי בכורה רגב

שירים בגוני הקשת

על "צובעים את הקירות"
מאת מלכה ברזילי, הוצאת
"כרמלים", 2015, 126 עמ'

קראתי את הספר בשקיקה גדולה, ולא נותר בליבי שום ספק שכל שיר בספר הוא פנינה, וכולם ביחד יוצרים מחרוזת פנינים נפלאה, אשר כל אישה הייתה רוצה לענוד על צווארה. בספר זה ניתן לפגוש מגוון רב של חוויות – מילדות ועד הורות דואגת ואוהבת, וביניהן – בגרות וחלומות על "האביר על סוס לבן".

הכתוב בספר מצביע על תובנות רבות הנרכשות במערכת של זוגיות-אימהות-חברות ועוד, וכיצד הן משתנות במהלך השנים. ב"שירת משורר" (עמ' 45) אני פוגשת באישה אוהבת, אולי אפילו סוגדת – "חושקת במשורר השר שירת חיי...".

"מפתחות הכספת בה שמורים סודותיי נמצאים במגירת לבבי" ("מפתחות", עמ' 119).

התחושה הכללית בקריאת הקובץ הזה היא שמי שכתבה אותם היא אישה קטנה ושברירית שאוחזת במכחולים ארוכים, הצובעים את חייה בצבעים אופטימיים ועליזים, כשבליבה המשאלה – "לו רק אדע מה לזכור ומה לשכוח" (עמ' 122).

משה גרנות

דיסטופיה טעונה הגיון פנימי

על ספרו של ישי שריד
"השלישי", עם עובד, 2015,
259 עמ'

דיסטופיה (ההיפך מאוטופיה) איננה מסוגלת לנבא את העתיד, אבל היא עשויה להזהיר מפני מעקשיו האפשריים. עשרות רבות של דיסטופיות התפרסמו בעולם, בהן מבקשים הסופרים להזהיר את הקוראים מפני רעות המזומנות למין האנושי, ובאמת מעט מאוד מתחזיותיהם התממשו. די אם נזכיר את "עולם חדש מופלא" של אלדוס האקסלי, שכתב על לידות מחוץ לגוף האישה, אך לא העלה על דעתו אפשרות שיומצא המחשב; את "פרנהייט 451" של ריי ברדבורי, שניבא על חברה בה מכבי האש שורפים בתים במקום לכבותם. מעט אמת עתידית אפשר למצוא ב"1984" של אורוול שחזה את זוועות הקומוניזם (אבל ב-1949, כאשר ראה הספר אור – רק עיוור לא

בשיר "לאגור" (עמ' 41) מצאתי אישה מלאת נתינה המקריבה את כל כולה לגבר חייה. בשירים "מילים אילמות" (עמ' 33), "מילים שותקות" "ראי החרטות" (עמ' 34) מצליחה המשוררת לגעת בנקודות רגישות וכואבות, שמעוררות את סקרנותו של הקורא, ואף מועזעות את נפשו. לעומתם יש בקובץ שירים שמושרים על הקורא שלוה והשלמה.

בשיר "מהמטבח באהבה" (עמ' 48) היא מזהירה: "אבעיר מדורות בליבך בשמן תשוקתי, אבשל ארוחתך באש אהבתי, ארוחת מלכים". האיש שאליו מופנות מילים עזות אלו הוא בן זוגה לחיים, המשורר והסופר יעקב ברזילי, ניצול שואה, ששרד את תופת ברגן בלזן. קורות חייו וכתביו בשירה ובפרוזה השפיעו רבות על קובץ שירים זה, ואלה הופכים אותה, משום כך, לאישה סלחנית ומתחשבת ברגעים קשים.

והרי דוגמה להיגד של התחשבות וסלחנות: "פשטתי גלימת חרוני, לבשתי כותונת פיוס וסלחתי" (עמ' 122).

בשיר "מנגינה" (עמ' 42) אפשר לטעום את טעמה המתוק של השגרה – הכנת כוס הקפה והנאה מהניחוח המתפשט במטבח, הנאה מרגע שקט המתלווה ללגימה ממנה.

את פעימות הלב משווה המשוררת לצלילי כלי נשיפה וכינור, כביכול מיתריו הנעימים של הכינור מתנגנים בתוכה.

זה ספר שיריה הראשון של מלכה ברזילי, והיא אמנם פונה אל הקורא בענווה, בגובה העיניים. גישה זאת יוצרת קרבה אל הקורא ומעוררת את סקרנותו, ומכאן החשק לקרוא עוד ועוד. המשוררת משתפת את הקורא בסודותיה הכמוסים ביותר. למרות הצהרתה שהיא כומסת אותם בליבה: